

баше тъй да дѣйствуваме. Но презиратъ нашитѣ съ свѣты; не слушатъ старитѣ войны, които знаймы ика какъ са води война, и сме служили подъ командата на донъ Жуана Австрійскій. О, колко бѣ тогасъ Испанія славна и велика!

— Но и днесъ, уйчо, рече момъкътъ съ гордѣостъ, тя не е достопрезрителна!

— Да, извика старецътъ, като гледаше на племенника си съ благодареніе, тя има още и рѣцѣ и са саби да я бранѣтъ, но дѣ е държавата на Карла V! . . . силата ни исчезнѣ! прецвѣтяванъето ни наченѣ и не може да са спре вече!

— Но ново нѣкое царуванъе може да възвъръне славата на Испанія!

— Ново царуванъе! « испушнѣ старитѣ войнѣтъ ». И като въздъхнѣ издълбоко рече: « Намѣрихъ съ са при смѣртныя одѣръ на царя Филиппа II; той п познаваше челоуѣцитѣ . . . на тогози владѣтеля, койойто, като са научи за побѣдата на флота си при Лепантинто, нито единѣ знакъ отъ радостъ показа на лицето о си, на тогози владѣтеля, който не са показа че скѣрърѣби когато отпосѣ са унищожи сичкитѣ му флотѣ . . . видѣхъ го да плачи . . . Да, видѣхъ го да плачѣи предъ мене, стария си слуга, отъ боязнѣ за бжрѣдѣщето на Испанската монархія. Богъ, рече той, к който ми даде толкози държавы, не ми даде и достоиннѣ намѣстникъ да ги управа.

— Що вреди! той има добѣръ министѣръ; думаматъ даже че графъ де-Лерма има безкрайны способности.

Но отъ едно нетѣрпѣливо помѣрдванъе на уѣуйка си, момъкътъ разумѣ че е изрекълъ думы пововече отъ колкото трѣбаше.

« Графъ де-Лерма добѣръ министѣръ! че дѣ ѣ Го-мезъ де-Сандоваль-и-Ройасъ, днешнитѣ ни графѣ де-Лерма, е изучилъ науката на управленіето? Да! а ли въ лудинитѣ си на младини . . . или въ козницитѣ, които строеше на заимодавцитѣ си, на които имаше искусство да заплаща безъ да си отваря кесіята? . . .

— Но, уйчо! рече момъкътъ усмихнѣтъ, нека а да не презирамы толкози лесно туй искусство, и ако може